

Sygn. I C 1139/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Halina Plasota
Protokolant:	Koordinator prawny Dagmara Schulta

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2014 r. w Warszawie

sprawy

z powództwa D. W., S. W., A. O. i L. O.

przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) z siedzibą w W.

o odszkodowanie

I. powództwo oddała;

II. zasądza solidarnie od powodów D. W., S. W., A. O. i L. O. na rzecz pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) z siedzibą w W. kwotę 3.617 zł /trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych/ tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt: I C 1139/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 02 sierpnia 2013 roku powodowie D. W., S. W., A. O. i L. O. wnieśli o zasądzenie na ich rzecz od pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) z siedzibą w W. kwoty 76.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 lipca 2013 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za obniżenie wartości rynkowej należącej do nich zabudowanej nieruchomości położonej przy ulicy (...) w W. oraz niezbędnych kosztów koniecznej rewitalizacji akustycznej budynku powodów w związku z ograniczeniem sposobu korzystania przez powodów z tej nieruchomości w wyniku ustanowienia na mocy uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. oraz o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz zwrotu kosztów procesu, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pozew k. 2 – 47.).

W uzasadnieniu pozwu powołali się na okoliczność, iż są współwłaścicielami nieruchomości położonej przy ulicy (...) w W., stanowiącej zabudowaną działkę o numerze (...) z obrębem (...). Nieruchomość ta stosownie do załączników nr 1 oraz wyciągu z załącznika nr 6 do uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., położona jest na terenie obszaru ograniczonego użytkowania, a w związku z bliskim jej położeniem względem lotniska im. F. C. korzystanie z prawa własności tej nieruchomości jest znacznie ograniczone. Emitowany poziom hałasu związany z

funkcjonowaniem lotniska im. F. C. przekracza dopuszczalne normy poziomu hałasu, co czyni w znacznym stopniu uciążliwym codzienne funkcjonowanie na przedmiotowej nieruchomości. Komfort zamieszkiwania i korzystania z nieruchomości powodów jest bowiem znacznie gorszy od komfortu ocenianego dla innych nieruchomości, na których nie występuje hałas emitowany przez lotnisko. Powodowie podnieśli, iż z uwagi na znaczne koszty finansowe związane z wykonaniem instalacji akustycznych mających na celu zapewnienie właściwego klimatu akustycznego nie są w stanie wykonać ich samodzielnie ani pokryć związanych z tym koniecznych nakładów. Celem zminimalizowania poziomu hałasu do dopuszczalnego poziomu określonego odpowiednimi normami, zwiększenia komfortu życia i mieszkania oraz przywrócenia równowagi snu i ustąpienia dolegliwości zdrowotnych, konieczne jest przeprowadzenie prac polegających na wykonaniu rewitalizacji akustycznej budynków położonych na nieruchomości powodów. Natomiast obniżenie wartości przedmiotowej nieruchomości wynika już z samego faktu, iż na skutek wejścia w życie uchwały nr 76/11 doszło do zawężenia granic własności powodów i jednoczesnego zawężenia wyłącznego władztwa powodów względem ich nieruchomości, a powodowie zostali pozbawieni możliwości żądania zaniechania emisji przekraczających standard ochrony środowiska (uzasadnienie pozwu – k. 5 – 13).

W odpowiedzi na pozew pozwany Przedsiębiorstwo Państwowe (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości z powodu upływu terminu zawitego na dochodzenie roszczeń zgłoszonych przez powodów oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że z roszczeniami, o których mowa w art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska można, zgodnie z treścią art. 129 ust. 4 tej ustawy, wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, przy czym powyższy termin jest terminem zawitym, a zatem z chwilą jego upływu wygasa możliwość dochodzenia roszczeń, o których mowa w art. 129 ust. 1 – 3 ustawy Prawo ochrony środowiska. Nieruchomość powodów była zaś objęta ograniczeniami wynikającymi z rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., które weszło w życie z dniem 24 sierpnia 2007 roku, na mocy którego nieruchomość powodów znajdowała się w całości w obszarze ograniczonego użytkowania. W związku z tym termin na zgłoszenie ewentualnych roszczeń, o których mowa w art. 129 ust. 1 – 3 ustawy z 2001 roku Prawo ochrony środowiska upłynął dla powodów w dniu 25 sierpnia 2009 roku. Natomiast wejście w życie uchwały Sejmiku Województwa (...) nr 76/11 nie spowodowało żadnych nowych ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości powodów mogących skutkować zasadnością roszczeń odszkodowawczych po ich stronie, ani nie spowodowało zwiększenia poziomu hałasu lotniczego występującego na stanowiącej przedmiot sprawy nieruchomości. Ponadto pozwany zarzucił powodom kumulację roszczeń odszkodowawczych z tytułu obniżenia wartości stanowiącej przedmiot sprawy nieruchomości oraz z tytułu niezbędnych kosztów i nakładów koniecznych do wykonania izolacji akustycznej bez wskazania wysokości poszczególnych dochodzonych roszczeń oraz, że nieruchomość powodów znajduje się poza strefą Z1 i Z2 na terenie, na którym nie ma, jak również nie są przewidziane w przyszłości przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu (odpowiedź na pozew z uzasadnieniem – k. 49-67).

W dalszych pismach procesowych i na rozprawie w dniu 21 lipca 2014 roku strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie (pisma procesowe – k. 146-181, 190 – 235, 243-316, protokół rozprawy z dnia 21 lipca 2014 roku – k. 236 – 237), z tym, że pełnomocnik powodów powołał także przepis art. 435 k.c. jako podstawę żądania powodów. Nadto podniósł to, że nieruchomość powodów wedle Uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) położona jest w całości w strefie (...), jednakże z uwagi na wskaźnik dźwięku w ciągu nocy (50-55 dB) powinna zostać zakwalifikowana do strefy Z2 (str. 5 pisma procesowego pełn. powodów k. 156).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie D. W., S. W., A. O. i L. O. są współwłaścicielami nieruchomości położonej przy ulicy (...) w W., stanowiącej działkę gruntu o numerze ewidencyjnym (...) z obrębem (...) o powierzchni 0,0985 ha zabudowanej (**dowody:** odpis z księgi wieczystej KW (...) – k. 11 – 12, wypis z rejestru gruntów – k. 14, wypis z kartoteki budynków – k. 15, okoliczności bezsporne).

Rozporządzeniem Wojewody (...) nr 50 z dnia 07 sierpnia 2007 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., które weszło w życie w dniu 25 sierpnia 2007 roku, utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...). Rozporządzenie to zostało wydane w oparciu o treść art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2006 roku, Nr 129, poz. 902 z późn. zm.). Na mocy powyższego rozporządzenia nieruchomości powodów znalazła się w całości w obszarze ograniczonego użytkowania utworzonego dla (...) im. (...) (okoliczność bezsporna potwierdzona oświadczeniem pełnomocnika powodów w piśmie procesowym z dnia 30 maja 2014 r. k.-190-204).

Zgodnie z treścią § 4 ust. 1 tego rozporządzenia w obszarze ograniczonego użytkowania zabroniono:

- 1)przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także pod zabudowę mieszkaniową;
- 2)zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, a w strefie M – także na cele mieszkaniowe – z zastrzeżeniem ust. 2;
- 3)budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także budynków mieszkalnych, z zastrzeżeniem ust. 2.

Natomiast w myśl § 5 tego rozporządzenia w obszarze ograniczonego użytkowania wprowadzono następujące wymagania techniczne dotyczące budynków:

- 1)w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi izolacyjności akustycznej przegród w budynkach oraz izolacyjności akustycznej elementów budowlanych;
- 2)w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach poprzez zwiększenie izolacyjności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi ochrony przed hałasem pomieszczeń w budynkach

(**dowód:** Dziennik Urzędowy Województwa(...) z 2007 roku, Nr 156, poz. 4276 z załącznikami – k. 76 – 77).

Następnie, uchwałą nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku, która weszła w życie 04 sierpnia 2011 roku, utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Na mocy tej uchwały stanowiąca przedmiot sprawy nieruchomości powodów nadal pozostawała w obszarze ograniczonego użytkowania ale poza strefą Z1 i Z 2. . W powyższej uchwale określono, że w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność akustyczną ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z ustawą z dnia 07 lipca 1994 roku Prawo budowlane (Dz.U. z 2010 roku Nr 243, poz. 1623 oraz z 2011 roku Nr 32, poz. 159 i Nr 45, poz. 235) i przepisami wykonawczymi do tej ustawy; a w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające klimat akustyczny w pomieszczeniach zgodnie z ustawą z dnia 07 lipca 1994 roku Prawo budowlane (Dz.U. z 2010 roku Nr 243, poz. 1623 oraz z 2011 roku Nr 32, poz. 159 i Nr 45, poz. 235) i przepisami wykonawczymi do tej ustawy (**dowód:** załącznik nr 1 do uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r.; wyciąg z załącznika nr 6 do uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. wraz z zaznaczonymi nieruchomościami, k. 18 – 43).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie niezakwestionowanych twierdzeń stron oraz wskazanych wyżej dowodów, które nie pozostawały ze sobą w sprzeczności, a których autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy nie zanegowała skutecznie żadna ze stron niniejszego postępowania – uznając je za spójny, wiarygodny i nie budzący wątpliwości materiał dowodowy.

Sąd oddalił na podstawie art. 227 k.p.c. wnioski powodów o dopuszczenie dowodów z opinii biegłych – z zakresu szacowania wartości nieruchomości oraz z zakresu budownictwa i akustyki – mając na względzie, iż wobec upływu terminów zawitych dla roszczeń powodów, dowody te nie dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy. Z tej samej przyczyny Sąd nie uwzględnił wniosków dowodowych dot. zeznań świadków i powodów na okoliczności sprecyzowane w pozwie i na stronie 16 pisma procesowego pełn. powodów z dnia 18 grudnia 2013r. (k. 146-156)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym było to, że rozporządzeniem nr 50 Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) i nieruchomość powodów znalazła się wewnątrz obszaru ograniczonego użytkowania (i to w strefie (...)) utworzonego dla (...) im. (...) w W. oraz, że na mocy uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku nadal znajduje się w obszarze ograniczonego użytkowania utworzonego dla (...) im. (...) w W., z tym, że poza strefą Z1 i Z2. W związku z tym należy odpowiedzieć na pytanie, z którym aktem prawnym powodowie powinni wiązać swoje roszczenia oparte na stosownych przepisach ustawy - Prawo ochrony środowiska - czy rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007r. czy też jak to wywodzą powodowie z powołaną wyżej uchwałą Sejmiku Województwa (...) „jako samoistnym aktem prawnym” (str. 4 pisma procesowego pełnomocnika powoda k. 146-156).

Zdaniem Sądu Okręgowego orzekającego w niniejszej sprawie powodowie nabyli uprawnienia do dochodzenia stosownego odszkodowania już na podstawie rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) i to z dniem wejścia w życie tegoż rozporządzenia tj. 25 sierpnia 2007r. Ich nieruchomość (której współwłaścicielami są od 1995r.) objęta była (...) strefią M. Wejście w życie nowego aktu tj. uchwały Sejmiku (...) nie spowodowało zmian w zakresie korzystania z nieruchomości – nie powstały żadne nowe ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości, wprost przeciwnie - nieruchomość powodów znajduje się obecnie poza wszelkimi ograniczeniami bowiem ujęta jest poza strefą Z1 i Z2 a więc można przyjąć, iż pewne ograniczenia związane ze strefą M ustanowionej rozporządzeniem Wojewody zostały zniesione. Nie można stwierdzić w ślad za powodami, iż każdy nowy akt prawa miejscowego powodujący ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości „otwiera” na nowo możliwość dochodzenia roszczeń na mocy przepisów ustawy - Prawo Ochrony środowiska. Taki akt pozwala na dochodzenie roszczeń tylko wtedy, gdy na skutek jego wejścia w życie ograniczenia korzystania z nieruchomości powstają (rozszerzony obszar oou), czy też zaostrzają ograniczenia. Jak słusznie bowiem wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2013 r. (IV CSK 608/12, LEX nr 1347892; zob. także wyrok SN z dnia 27 czerwca 2012 r., IV CSK 28/12, LEX nr 1228596) szkoda w rozumieniu przepisu art. 129 ust. 2 p.o.ś. nie powstaje w sytuacji, gdy nowy lub zmieniony akt prawa miejscowego utrzymuje dotychczasowy zakres ograniczeń w korzystaniu z danej nieruchomości. Interpretacja odmienna mogłaby prowadzić do kilkukrotnej kompensacji tej samej szkody, a więc bezpodstawnego wzbogacenia się poszkodowanego. W drugim ze wskazanych orzeczeń podkreślono także, że roszczenia z art. 129 ust. 2 p.o.ś. „odżywają” w zakresie dodatkowej szkody, jeżeli nowy lub zmieniony akt prawa miejscowego zaostrza dotychczasowe ograniczenia lub wprowadza nowe, pogłębiając w ten sposób już zaistniałą szkodę, przy czym zmiana taka musi obejmować nieruchomość uprawnionych (por. wyrok SN z dnia 1 grudnia 2010 r., I CSK 86/10, LEX nr 818554). Powodowie nie wykazali, by uchwała nr 76/11 Sejmiku zintensyfikowała ograniczenia ustanowione w rozporządzeniu nr 50 Wojewody czy też wprowadziła nowe ograniczenia, obejmujące ich nieruchomość. Zatem w opinii Sądu na skutek zmiany aktu ustanawiającego ograniczenia nie uległa zmianie sytuacja nieruchomości lokalowej powoda.

Pełnomocnik powodów podnosił w toku postępowania, iż nieruchomość powodów powinna znaleźć się w strefie Z2. ustalonej uchwałą Sejmiku Województwa (...) Być może ma rację, ale Sąd wiąże akt prawa miejscowego wraz załącznikami - z tego aktu wynika iż nieruchomość powodów znajduje się poza tą strefą.

Niezależnie od powyższego należy zwrócić uwagę iż powodowie nie powołują się na żadne nowe ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości, nie podnoszą nawet tego, że poziom hałasu wzrósł w porównaniu do okresu przed

wejściem w życie uchwały Sejmiku Województwa (...) -(opozycja co do powołania biegłego z zakresu akustyki – str. 10 pisma z 18 grudnia 2013 r. k. 146-156).

Okolicznością istotną dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było także to , czy rozporządzenie nr 50 Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku obowiązywało do dnia wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku,

Zdaniem Sądu orzekającego, rozporządzenie Wojewody utraciło moc obowiązującą dopiero z dniem wejścia w życie uchwały Sejmiku, tj. dnia 4 sierpnia 2011 r. Innymi słowy, nietrafne jest stanowisko powodów, że w okresie od 1 stycznia 2008 r. lub od 15 listopada 2008 r. do dnia wejścia w życie uchwały Sejmiku rzekomo nie istniał obszar ograniczonego użytkowania obejmujący ich nieruchomości. Wprawdzie w okresie obowiązywania rozporządzenia Wojewody będący podstawą jego wydania przepis art. 135 ust. 2 p.o.ś. był dwukrotnie nowelizowany, to jednak nie spowodowało to utraty mocy tego aktu wykonawczego (por. wyroki SA w Warszawie z dnia 30 listopada 2010 r., VI ACa 1156/10, LEX nr 682525 oraz VI ACa 1058/10, LEX nr 681006; z dnia 1 kwietnia 2011 r., VI ACa 194/11, niepubl.; 6 lipca 2011 r., VI ACa 14/11, LEX nr 852391 oraz 8 lipca 2011 r., VI ACa 140/11, LEX nr 929402).

Po pierwsze, na mocy art. 19 pkt 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz. U. nr 175, poz. 1462 ze zm.) ustawodawca zmienił organ uprawniony do ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania, powierzając tę kompetencję sejmikowi województwa zamiast wojewodzie, a także rodzaj aktu – uchwała w miejsce rozporządzenia. Zgodnie z regułami walidacyjnymi sformułowanymi w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. nr 100, poz. 908), zmiana organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego nie powoduje utraty mocy obowiązującej przez ten akt (§ 32 ust. 3), co znajduje odpowiednie zastosowanie także do aktów prawa miejscowego (§ 143). Następnie, wprawdzie zgodnie z (...) zmiana formy aktu powoduje utratę jego mocy (§ 32 ust. 2 w zw. z § 143), lecz reguła ta nie znajduje zastosowania do przedmiotowego rozporządzenia ze względu na treść przepisu art. 47 ust. 2 powołanej wyżej nowelizacji, zgodnie z którym akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych tą ustawą zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje.

Po drugie, art. 144 pkt 21 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. nr 199, poz. 1227 ze zm.) zmienił treść upoważnienia z art. 135 ust. 2 p.o.ś., wskazując iż obszar ograniczonego użytkowania tworzy się dla przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu powyższej ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku. Wskazać wypada, iż przed powyższą zmianą, a zatem do dnia 15 listopada 2008 r., obowiązywał art. 51 p.o.ś., który w ust. 1 nakazywał m.in. sporządzić raport o oddziaływaniu na środowisko dla planowanych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, będący w myśl art. 136 ust. 1-2 podstawą do ewentualnego wprowadzenia ograniczeń. Szczegółowe określenie m.in. rodzajów przedsięwzięć o powyższych cechach pozostawiono do uregulowania w przepisach wykonawczych, podstawą dla wydania których był art. 51 ust. 8 p.o.ś. Zgodnie z wydanym na podstawie tego upoważnienia rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. nr 257, poz. 2573 ze zm.), sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagały lotniska o podstawowej długości pasa startowego nie mniejszej niż 2.000 m (§ 2 ust. 1 pkt 28). Według zaś § 3 ust. 1 pkt 55 rozporządzenia, raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko mogły wymagać lotniska, niewymienione w § 2 ust. 1 pkt 28, lub lądowiska helikopterów.

Natomiast zgodnie z art. 144 pkt 9 powołanej wyżej ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, działy V i VI w tytule I p.o.ś., w tym art. 51, podlegały uchyleniu. Jednocześnie, przepis przejściowy art. 173 ust. 1 stanowił, że dotychczasowe przepisy wykonawcze, wydane m.in. na podstawie art. 51 ust. 8 p.o.ś., zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 60 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku, jednak nie dłużej niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie tej ustawy, to jest do dnia 15 listopada

2010 roku. Stosownie zaś do treści przepisu art. 173 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku, do czasu wydania przepisów, o których mowa w art. 60 tej ustawy: 1) za przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, uważa się określone w dotychczasowych przepisach przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, wymagające sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko; 2) za przedsięwzięcia mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 ust. 1 pkt 2 niniejszej ustawy, uważa się określone w dotychczasowych przepisach przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, dla których obowiązek sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko może być stwierdzony.

Konkludując, uchylając art. 51 ust. 1 pkt 1 i art. 51 ust. 8 p.o.ś. ustawodawca postanowił, że przepisy wykonawcze wydane na podstawie tej ustawy (w tym wyżej wymienione rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r.) zachowują moc przez 24 miesiące, to jest do dnia 15 listopada 2010 roku. W art. 173 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku doprecyzowano natomiast, że do czasu wydania przepisów wykonawczych określonych w art. 60 tej ustawy, za przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, uważa się określone w dotychczasowych przepisach (rozporządzeniu Rady Ministrów) przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, wymagające sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko. Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że zmiana treści upoważnienia z art. 135 ust. 2 p.o.ś. miała w istocie charakter jedynie redakcyjny. Przemawia za tym także treść nowego aktu wykonawczego, wydanego na podstawie art. 60 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. nr 213, poz. 1397 ze zm.), które weszło w życie z dniem 15 listopada 2010 r. Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 30 tego rozporządzenia do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się lotniska o podstawowej długości drogi startowej nie mniejszej niż 2.100 m, zaś stosownie do § 3 ust. 1 pkt 59 do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się lotniska inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 30 lub lądowiska, z wyłączeniem lądowisk centrów urazowych, o których mowa w ustawie z dnia 8 września 2006 roku o Państwowym Ratownictwie Medycznym przeznaczonych wyłącznie dla śmigłowców ratunkowych.

Podsumowując, nowelizacje art. 135 ust. 2 p.o.ś. prowadzące do zmiany organu uprawnionego, rodzaju aktu prawnego oraz określenia rodzaju przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko nie doprowadziły do utraty mocy obowiązującej przez rozporządzenie nr 50 Wojewody (...); skutki zmiany formy aktu zostały uregulowane w przepisach przejściowych, zaś zakres spraw przekazanych do uregulowania pozostał przedmiotowo niezmieniony, mimo zmiany określającego go aktu wykonawczego. Trafność powyższego rozumowania potwierdził zarówno Sąd Najwyższy (por. wyroki z dnia 6 maja 2011 r., II CSK 421/10, LEX nr 863961 oraz z dnia 25 maja 2013 r., I CSK 509/11, LEX nr 1215402), jak i Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. (wyrok z dnia 31 sierpnia 2009 r., (...) SA/(...) (...), LEX nr 518044). Podobnie w uzasadnieniu uchwały nr 76/11 Sejmiku Wojewódzka (...) stwierdzono, że: „dotychczasowy akt ustanawiający obszar ograniczonego – rozporządzenie nr 50 Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku – został utrzymany w mocy na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej. Zgodnie z art. 47 ust. 2 tej ustawy, akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych niniejszą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu, zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje” ([http://www.mazovia.pl/sejmik/uchwały-sejmiku/uchwała,2022,\(...\).html](http://www.mazovia.pl/sejmik/uchwały-sejmiku/uchwała,2022,(...).html)).

Wskazać jednocześnie należy, iż ocena charakteru terminu, o którym mowa w art. 129 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska była przedmiotem wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2008 roku (II CSK 216/08), w którym Sąd ten wyjaśnił i szeroko umotywowował stanowisko, akceptowane także przez skład orzekający w niniejszej sprawie, iż: „Termin do zgłoszenia roszczeń, o którym mowa w art. 129 ust. 4 ustawy z 2001 roku Prawo ochrony środowiska, jest terminem zawitym, a nie terminem przedawnienia.” Podobnie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 roku (II CSK 578/12) wskazano, że „termin z art. 129 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska stanowi termin zawity,

w którym żądania z art. 129 ust. 1 – 3 ustawy Prawo ochrony środowiska muszą zostać zgłoszone obowiązanemu do ich realizacji w celu zachowania prawa dochodzenia tych roszczeń przed sądem”.

W związku zatem z faktem, że nieruchomości powodów była w całości położona w obszarze ograniczonego użytkowania utworzonym rozporządzeniem Wojewody (...) nr 50 z dnia 07 sierpnia 2007 roku, termin do zgłaszania ewentualnych roszczeń, o których mowa w art. 129 ust. 1 – 3 ustawy Prawo ochrony środowiska upłynął dla powodów w dniu 25 sierpnia 2009 roku, tj. z upływem 2 lat od daty wejścia w życie powyższego rozporządzenia. Mając powyższe na uwadze żądanie powodów należało oddalić.

Sąd miał także na uwadze, że roszczenie powodów nie znajduje także oparcia w treści art. 435 k.c., zgodnie z którym prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych, itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Należy podzielić stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 listopada 2010 roku w sprawie VI ACa 1156/10, zgodnie z którym prowadzenie legalnej działalności portu lotniczego nie stanowi deliktu cywilnego, mimo, że hipotetycznie oddziałuje negatywnie na położone w pobliżu nieruchomości ze względu na hałas. Nie można przy tym negować, że położenie w sąsiedztwie lotnisk nieruchomości może powodować obniżenie wartości nieruchomości w stosunku do stanu, jaki by ją kształtował, gdyby sąsiedztwo takie nie istniało, ale można również zakładać, że położenie nieruchomości w pobliżu portu lotniczego powoduje, że nieruchomość staje się atrakcyjna, zależy to przecież od przeznaczenia danej nieruchomości. Obniżenie potencjalnej wartości nieruchomości, nie mieści się w granicach szkody, ani jako rzeczywista strata, ani jako utracona korzyść. Tak, więc na zasadach ogólnych odpowiedzialności odszkodowawczej, nie jest możliwe dochodzenie z tego tytułu roszczeń wobec przedsiębiorstwa prowadzącego lotnisko ani na zasadzie winy – art. 415 k.c., ani ryzyka – art. 435 k.c. (...) (...) nie może być przy tym uznany za zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody, nawet jeżeli poszczególne elementy organizacji takiego przedsiębiorstwa korzystają z sił przyrody. Do odpowiedzialności prowadzącego takiego przedsiębiorstwo lub zakład nie ma zastosowania art. 435 k.c.

Także Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 24 lutego 2010 roku w sprawie III CZP 128/09 stwierdził, że w art. 129 – 136 ustawy Prawo ochrony środowiska ustawodawca uregulował samodzielnie podstawy odpowiedzialności odszkodowawczej związanej z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości oraz z utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania, opierając się na założeniu, że ryzyko szkód związanych z działalnością uciążliwą dla otoczenia powinien ponosić podmiot, który tę działalność podejmuje dla własnej korzyści (cuius damnum eius periculum). Przesłankami tej działalności są: wejście w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodujące ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, szkoda poniesiona przez właściciela nieruchomości, jej użytkownika wieczystego lub osobę, której przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości i związek przyczynowy między wprowadzonym ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości a szkodą.

Żądane powodów nie ma zatem podstawy w art. 435 k.c. w związku z art. 322 ustawy Prawo ochrony środowiska, lecz w art. 129 ust. 2 tej ustawy (są to reżimy rozłączne). Za taką interpretacją przemawia również dążenie do kompleksowego uregulowania skutków ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania w zakresie szkody polegającej na obniżeniu wartości nieruchomości oraz innych szkód wynikających z ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości wskutek jego utworzenia. Rozszczepienie tych skutków na szkody wynikające z ograniczeń przewidzianych wprost w rozporządzeniu o ustanowieniu obszaru ograniczonego użytkowania oraz szkody wynikające z emisji hałasu byłoby bowiem sztuczne. Skutkiem wejścia w życie rozporządzenia jest nie tylko konieczność poddania się przewidzianym w nim wprost ograniczeniom – niekiedy mogą one być one dla właścicieli nieistotne – ale także konieczność znoszenia immisji przekraczających standard jakości środowiska, którym w braku rozporządzenia – właściciel mógłby się przeciwstawić jako działaniom bezprawnym w świetle art. 174 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska. Praktyczną tego konsekwencją jest poddanie roszczeń właścicieli szczególnym ograniczeniom czasowym przewidzianym w art.

129 ust. 4 powołanej ustawy, w myśl którego z roszczeniem, o którym mowa w art. 129 ust. 2 można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia ustanawiającego obszar ograniczonego użytkowania.

Mając na względzie poczynione ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne, Sąd orzekł jak w punkcie 1. sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 6 punkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. 2013.490), obciążając kosztami zastępstwa prawnego pozwanego w wysokości 3.600,00 zł, stanowiącej stawkę minimalną przy wartości przedmiotu sporu w niniejszej sprawie oraz kwotą 17,00 zł uiszczoną przez pozwanego z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego udzielonego w niniejszej sprawie przegrywających sprawę powodów, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, stosownie do której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędnej do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.